

A bűnösnek Krisztusra van szüksége

Eredetileg nemes erőkkel és egészséges gondolkodással rendelkezett az ember. Isten adománya folytán tökéletes lénye tökéletes összhangban volt Istennel. Gondolatai tiszták, szándékai szentek voltak. Ezek a képességek és tulajdonságok azonban megromlottak az engedetlenség nyomán, amikor az önzés foglalta el a szeretet helyét. A törvényszegés következtében annyira meggyengült az ember erkölcsi természete, hogy lehetetlenné vált számára a saját erejéből ellenállni a gonosz hatalmának. Sátán foglyává lett, és az is maradt volna mindörökké, ha Isten különleges módon közbe nem lépett volna. A Kísértő meg akarta hiúsítani az ember teremtésével kapcsolatos isteni tervet, jajjal és pusztulással akarta betölteni a földet. Úgy akart azután rámutatni mindeme gonosz dolgokra, mint amelyek Isten teremtő munkájának az eredményei. {SC 17.1}

Bűntelen állapotában boldog közösséget ápolt az ember azzal a Valakivel, "akiben a bölcsesség és az ismeret minden kincse van elrejtve" (Kol. 2:3). Bűne elkövetése után azonban már nem talált örömet a szentségben, és azon igyekezett, hogy elrejtőzzék Isten színe elől. Az újjá nem született szív ma is ebben az állapotban van. Mivel nincs összhangban Istennel, nem talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tud boldog lenni Isten jelenlétében, visszariadna a szent lényekkel való közösségtől. Még ha engedélyt nyerne is, hogy belépjen a mennybe, nem lenne öröm számára. Az önzetlen szeretetnek az a légköre, ami ott uralkodik - mivelhogy ott minden szív együtt dobog Isten végtelen szeretetével - nem találna visszhangra lelkében. Gondolatai, érdekei, indítékai ellentétesek lennének azokkal a gondolatokkal, érdekekkel és indítékokkal, amelyek a menny bűntelen lakóit uralják. Disszonáns hang lenne a mennyei dallamban. Kínszenvedés helye volna számára a menny, mert elrejtőzni kívánná az elől a Valaki elől, aki a menny világossága, örömeinek forrása és középpontja. Nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem saját alkalmatlanságuk rekeszti ki őket a mennyei lények közösségéből. Isten dicsősége megemésztő tűz lenne számukra. Üdvözlőnk a megsemmisítő pusztulást, csak hogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, aki meghalt értük, hogy megváltsa őket. {SC 17.2}

Lehetetlenség, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékából, amelybe belezuhantunk. Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. "Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki." (Jób 14:4) "Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti." (Rm. 8:7) A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmezésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlének. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Belülről származó új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag csak az ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül csak ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket. {SC 18.1}

Az Üdvözítő ezt mondta: "Aki újonnan nem születik (MEGJEGYZÉS: Az eredeti görög kifejezés elsődlegesen "felülről születés"-t jelent.) - ha nem nyer új szívet, új vágyakat, szándékokat és indítékokat, amelyek új élethez vezetnek -, nem láthatja meg az Isten országát." (Jn. 3:3) Az az eszme, hogy csak fejleszteni kell azt a jót, ami eleve benne van az emberi természetben - végzetes tévedés. "A természetes ember (MEGJEGYZÉS: A Károlyi fordítású Bibliában "érzéki ember"-t találunk, ezen a helyen az eredeti kifejezés megfelelőbb fordítása azonban: "természetes ember".) nem foghatja meg Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok neki, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg", azaz lelki megkülönböztető képesség szükséges hozzájuk (I. Kor. 2:14). "Ne csodáljátok, hogy ezt mondom néktek: Szükség néktek újonnan születnetek." (Jn. 3:7) Ezt mondja az Ige Krisztusról: "Őbenne volt az élet, és ez az élet volt az emberek világossága." (Jn. 1:4) Továbbá: "Nem adatott az emberek között, az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk." (Ap. csel. 4:12) {SC 18.2}

Nem elég felfogni Isten szerető jóságát, meglátni jellemében a jóakaratot és az atyai törődést. Nem elég felismerni a bölcsességet és a jogosságot Isten törvényében, avagy meglátni, hogy a szeretet örök alapelveire épül ez a törvény. Pál apostol mindezt látta, amikor az alábbi kijelentéseket tette: "Megegyezem a törvénnyel, hogy jó!" "A törvény szent, a parancsolat szent, igaz és jó." Mégis hozzáteszi ezt a lelke aggodalmát és kétségbeesését tükröző keserű megjegyzést: "De én testi vagyok, eladva a bűnnek." (Rm. 7:12, 14, 16) Vágyakozott arra a tisztaságra és igazságra, amelyet önmaga erejéből nem tudott elérni, ezért így kiáltott fel: "Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?" (Rm. 7:24) Ez a kiáltás szakadt fel a megterhelt emberi szívekből minden korban és a Föld minden részén. Egyetlen felelet létezik csak

mindannyiuk számára: "Ímé Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!" (Jn. 1:29) {SC 19.1}

Isten Lelke számos hasonlattal igyekszik szemléltetni ezt az igazságot, hogy világossá tegye mindazok számára, akik vágyakoznak megszabadulni a bűn terhétől. Jákóbot súlyos büntudat terhelte, amikor csalása után, Ézsau ellen elkövetett bűne miatt menekülnie kellett az atyai házból. Magányos és számkivetett volt, el kellett szakadnia mindentől, ami érték volt számára az életben. Mindennél jobban gyötörte azonban lelkét az a gondolat, hogy bűne Istentől is elszakította, hogy a menny is elhagyta őt. Szomorúságában lefeküdt a puszta földre, hogy megpihenjen. Csak a magányos dombok voltak körülötte, felette pedig a csillagfényes ég. Amint elaludt, különös fény sugározta körül, és látomást látott: arról a helyről, ahol a földön feküdt, lépcsőfokok rajzolódtak ki ködös fényben, amelyek felfelé vezettek, egészen a menny kapujáig. Isten angyalai jártak fel és alá rajtuk, miközben a fentről származó, ragyogó dicsőségből Isten hangja hallatszott a vigasztalás és a reménység üzenetével. Ily módon nyert kinyilatkoztatást Jákób arról a Valakiről, aki után lelke sóvárgott - a Megváltóról- Örömmel és hálával fedezte fel az utat, amelyen ő, a bűnös helyreállíthatja Istennel való közösségét. Álmának titokzatos létrája Jézust ábrázolta, aki az Isten és ember közötti kapcsolat egyetlen közvetítője. {SC 19.2}

Krisztus erre a szemléltetésre hivatkozott a Nátánáéval való beszélgetés során, amikor ezt mondta: "Meg fogjátok látni a megnyílt eget és Isten angyalait, amint le- és felszállnak az Emberfiára." (Jn. 1:52) Az ember elidegenedett Istentől. Hitehagyása következtében megszakadt az összeköttetés a Föld és a Menny között. Semmilyen kapcsolatteremtés nem lehetséges e szakadékon keresztül. Krisztus által azonban ismét összeköttetik a Menny és a Föld. Krisztus áthidalta a bűn okozta szakadékot a tulajdon érdemei által. Ennek következtében a szolgáló angyalok közösséget létesíthetnek az emberrel. Krisztus a végtelen hatalom forrásával kapcsolja össze a gyenge és tehetetlen embert. {SC 20.1}

Hiába álmodnak az emberek fejlődésről, és hiábavaló az emberiség felemelkedése érdekében tett minden erőfeszítés, ha mellőzik azt a Valakit, aki a remény és a segítség egyetlen forrása az elesett emberi nemzetség számára. "Minden jó adomány és tökéletes ajándék" Istentől származik (Jak. 1:17). Nem létezik valódi jellembeli kiválóság nélküle. Krisztus az egyetlen út, amely Istenhez vezet. Ő maga mondja: "Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához másképpen, hanemha én általam." (Jn. 14:6) {SC 21.1}

Isten szíve a halálnál is erősebb szeretettel vágyakozik földi gyermekei után. Fiának feláldozásával a menny minden gazdagságát kiárasztotta ránk, egyszeri, tökéletes ajándékként. A Megváltó élete, halála és közbenjárása, az angyalok szolgálata, a Lélek esedezése, az Atya mindenekfelett és mindenekben való munkálkodása, a mennyei lények szüntelen, lankadatlan figyelme - mind-mind szükségesek az ember megmentése érdekében. {SC 21.2}

Gondolkodjunk sokat az értünk hozott csodálatra méltó áldozatról. Próbáljuk valóban értékelni azt a mérhetetlen munkát és erőfeszítést, amelyet a Menny az elveszettek megtalálására és az atyai házba való visszavezetésére fordít. Elképzelhetetlen, hogy erősebb indítékokat vagy hatalmasabb segítőt lehetne mozgósítani. Az igazságban járók mindent felülmúló jutalma, a menny öröme, az angyalok társasága, Istennek és az ő Fiának szeretete és személyes közössége, valamennyi képességünk nemesedése és növekedése az örökkévaló korszakokon át - vajon nem jelenthetnek-e elég erős ösztönzést és bátorítást számunkra ahhoz, hogy haladéktalanul és teljes szívünkkel odaszenteljük magunkat Teremtőnk és Megváltónk szolgálatára? {SC 21.3}

A másik oldalon pedig ott van Isten ítélete, amelyet kijelent Igéjében a bűnre vonatkozóan: az elkerülhetetlen igazságszolgáltatás, jellemünk lealacsonyodása és a végső pusztulás. Vajon nem elégséges figyelmeztetések-e mindezek számunkra, hogy felhagyjunk Sátán szolgálatával? {SC 21.4}

Semmibe vegyük talán Isten kegyelmét? Gondoljuk meg: mit tehetett volna értünk még többet? Törekedjünk ugyanolyan szeretetre Isten iránt, mint amilyen szeretettel Ő szeretett bennünket. Élünk mindazokkal a kegyelmi eszközökkel, amelyekről gondoskodott számunkra, hogy átalakulhassunk az ő hasonlatosságára, hogy helyreállhasson közösségünk a szolgáló angyalokkal, hogy összhangban és közösségben élhessünk az Atyával és a Fiúval. {SC 22.1}